

Szakhatósági munka tehermentesítése

E sorok írója pozitív irányban elfogult az erdészeti szakhatóság, különösen pedig az erdőfelügyelők munkája iránt.

Több, mint negyvenéves pályafutásom során sok, kiváló szaktudású erdőfelügyelővel dolgozhattam együtt, előbb az állami, majd a magánerdő-gazdálkodás területén, és a szakmai továbbképzéseket az egyesületi tanulmányutak mellett leginkább ezen felügyelő kollégáknak köszönhetem.

Az erdészeti szakhatósági munka időközben megváltozott, az erdőfelügyelők adminisztrációs munkája jelentősen megnőtt, és kevesebb idejük maradt a tő melletti konzultációkra, sőt ez évtől már a műszaki átvételek során sem volt kötelező az erdőgazdálkodóval közös helyszíni bejárás.

Ezt az egyszerűsítést persze az is lehetővé tette, hogy megszűnt a véghasználatok és a növedékfokozó gyéritések utáni erdőfenntartási járulékbefizetési kötelezettség, és az erdőfelújítások után sem számolható már el állami támogatás.

Az állami irányítás folyamatos szűkítése, az uniós jogharmonizáció, és legújabbban a világgazdasági krízis várhatóan újabb megszorításokhoz vezethet, ezért a más szakterületen már bevált egyszerűsítéseket nálunk is érdemes lenne megfontolni, többek között:

- a kamarai regisztráció bevezetésével,
- az adattár nyilvánossá tételével,
- a bejelentésre elvégezhető ápolóvágások engedélyezésével.

Az erdészeti tervezési jogosultsági regisztráció ma úgy történik, hogy az erdőfelügyelőségek a szakképesítés megvizsgálása és az eskü után szolgáltatási igazolványt adnak ki egy erdőgazdálkodói regisztrációs kódszámmal egyetemben, amely erdőfelügyelőségenként változhat, sőt van, ahol erdőrésztelenként is.

Ugyanez az építészeti szakterületen a kamarai bejegyzéssel történik meg, amely éves tagdíjfizetési kötelezettséggel is jár, és ezután már nem kell minden megyében, vagy községben regisztráltatni magát a tervezőnek.

A kamarai tagság kicsit hasonló az országos erdészeti egyesületi tagsághoz, de a kamara köztestület, és így a szakmai érdekérvényesítő képessége is jobb, mint a civil szerveződésnek tekinthető OEE-nek.

Feleslegesen terheli az erdészeti szakhatósági munkát az erdészeti adattár jelenlegi kezelésének módja, hogy csak kérelem és engedélyező határozat után lehet abba betekinteni, illetve kivonatot kérni.

A körzeti erdőtervek adatai hasonlatosak a földnyilvántartáshoz, amelyről viszont tudjuk, hogy nyilvános és díj ellenében bárki bármiről, bármikor kaphat hiteles szemlét, teljes tulajdoni lapot vagy térképmásolatot.

A körzeti erdőtervek hasonlítanak a települések rendezési tervéhez is, ahol az alapvető igazodási előírásokat meghatá-

rozzák, de azok nyilvánosak, sőt az előírásokról díjtalanul kivonat is kérhető.

A körzeti erdőtervek adatainak nyilvánosabbá tétele nem sértene gazdasági érdekeket sem, hiszen az abban szereplő adatokat a helyszínen egy erdészeti szakember egyszerű szemrevételezéssel maga is megállapíthatja.

Feleslegesen terheli az erdészeti szakhatósági munkát az ápolóvágások éves tervezése és engedélyeztetése is, hiszen ezen munkákat az üzemtervek kötelezően és pontosan előírják, így elégséges lenne az ápolóvágások megkezdésének és tervezett befejezési határidejének írásos bejelentése is.

Az építészeti szakhatósági egyszerűsítés ez év második felétől pl. az 50 m² alatti, nem lakás célú épületeknél már csak bejelentési kötelezettséget ír elő, a 30 m² alattiaknál már azt sem.

Az elkészült alkotás nem ellenkezhet az építésrendészeti előírásokkal, miként az ápolóvágások során is igazodni kell az üzemtervi előírásokhoz.

Természetesen az erdészeti szakterület biológiai és területi sajátosságai eltérnek más szakterületek, pl. az építészeti sajátosságaitól, de ez egyszerűsítéseket mégis érdemes lenne bevezetni, hogy az erdőfelügyelők munkáját tehermentesíteni lehessen, és több idejük maradjon az erdők bejárására és a helyszíni konzultációkra is.

Dr. Czerny Károly

Könyvismertetés

Jablánczy Sándor:

A szálalóerdő jelentősége

Magyarországon. – Erdészettörténeti Közlemények LXXVII. kötet, 2008, 7-82. o.

Az Erdészettörténeti Közlemények legutóbbi, immáron 77. kötetében érdekes tanulmány látott napvilágot: Jablánczy Sándor kandidátusi értekezése. Talán kevesek előtt ismert, hogy Jablánczy Sándor 1931-ben Prágában, a Cseh Műszaki Egyetem Erdőmérnöki Karán kapott oklevelet, majd magánerdő-birtokokon, Balassagyarmaton, Bustyaházán, Királymezőn, Karádon szerzett gyakorlati tapasztalatokat. Ezután minisztériumi szolgálatba lé-

pett, később a soproni Erdőmérnöki Főiskola erdőművelés professzorként ténykedett egészen az 1956. évi forradalom leverése utáni kitelepüléséig. Soproni ténykedése közben készítette el kandidátusi értekezését, amelyet 1954-ben sikerrel megvédett. Bár a téma akkor is fontos volt, erdőgazdálkodásunk iparszerűvé tétele miatt nem lett különösebb visszhangja. Érdekességképpen meg kell említeni, hogy a történelmi események és következményei miatt Jablánczy professzor értekezését a Magyar Tudományos Akadémia Könyvtárában nem az efféle művek helyén, hanem egy külső raktárban, nem a kandidátusi értekezések között lehetett több mint ötven év elteltével megtalálni. Az értekezés

témája ma is aktuális, sőt egyre nagyobb jelentőséggel bír, ezért is örövendetes, hogy sokak számára hozzáférhetően napvilágra kerülhetett. Jelentőségét fokozza, hogy a szerző a prágai egyetemen szerzett szaktudása mellett a külföldi szakirodalmat is alaposan feldolgozta.

A fenti mű két másik tanulmánnyal együtt alkot egy kötetet. Kapható az Országos Erdészeti Egyesületnél, amely a kiadását is lehetővé tette.

Jablánczy professzor gondolatai a „Gyökerek és lombok” megjelenő, 7. kötetében olvashatók. (A szerk megj.)

Dr. Bartha Dénes

**Hirdessen az
Erdészeti Lapokban!**